

REJ NOČNÍCH MŮB

ROMÁN

novic rodina. ...nu je naplněná tem
ze slupek na lanech napjatých pod tíhou těl se pootočily. *Tohle jsem už viděl.*

„Millsi.“

Je doba žní, Blueová.

„Millsi.“

Strašák straší. To je to, co dělají.

Něco lusknulo. Prsty. Její prsty mu lusknuly před obličejem podruhé.

Hlas byl čím dál naléhavější, dech voněl mentolkou, kterou si strčila do pusy, když se pozvracela. „Tati?“

J. H. MARKERT

REJ NOČNÍCH MŮR

Copyright © 2023 by James Markert

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Mirka Polová, 2024

Cover © Heather VenHuizen, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5066-5 (pdf)

REJ
NOČNÍCH
MŮR

J. H. MARKERT

přeložila Mirka Polová

FOBOS

*Pro pět,
pro všech pět prstů,
to byla spanilá jízda, tak jedme dál.*

*Tracy,
mé manželce
Tohle se ti možná nebude chtít číst.*

*Charliemu Shircliffovi
Vždycky jsi říkal,
že bych měl napsat něco strašidelného.
Doufám, že z tohoto budeš mít noční můry.*

„Tady se ukládám k spánku;
žádná noční můra mě nebude soužit, dokud neproplave všemi
vodami, které plynou na zemi, a nespočítá všechny hvězdy, které
se skví na nebi.
V tom pomáhej mi, Bože, Otče, Synu a Duchu svatý.
Amen.“

— modlitba z Vestfálska
určená k zahánění nočních můr

„Já jsem zrno, já jsem podzim, já jsem žeň, holčičko.
A ty jsi moje maličká Baby Jane.“

— ze *Strašáka*

„Sbíráme knihy ve víře, že je chráníme,
zatímco knihy ve skutečnosti chrání své sběratele.“

— filozof Walter Benjamin

KAPITOLA 1

Detektiv Winchester Mills zvěřil Petersonovic stodolu ještě dřív, než ji uviděl.

Pošťák ho po telefonu varoval. *Ten smrad je hrozný, Winny.* Tak hrozný, že i Ernie Palponie, který za třiatřicet let roznášení pošty v Crooked Tree už viděl, číchal a slyšel kdeco, se na kraji Petersonovic kukuřičného pole zastavil a vyzvracel oběd. *Schránka přetéká,* říkal Millsovi po telefonu. *A Petersonům není podobné, aby odjeli z města a nenahlásili to na poštu. Kromě toho stojí oba jejich nákladáky na příjezdovce.*

Detektiv Mills řekl Erniemu, ať se zklidní a párkrát se zhluboka nadechne. Pak ho požádal, aby zůstal na telefonu a šel zaklepat na dveře. Několik dalších minut poslouchal těžké supění, než se staroch konečně doplahočil zpátky k Petersonovic domu a nahlásil mu, že zaklepal – *je to o nervy, Winny* –, ale bezvýsledně.

Řekl mu, ať pokračuje v roznášení a nikomu se o tom nezmiňuje. Že už se o to postará. Ale když dorazil, Ernie tam pořád ještě byl, seděl v houpacím křesle na zadní verandě, kouřil doutník, který si obvykle šetřil na večer, a hleděl do dálky na kukuřičné pole. Taška s nedoručenou poštou hnízdila mezi starými zaprášenými botami.

Když Mills došel k domu, Ernie vyfoukl kouř a bradou ukázal na kukuřičné klasy. „Teď už by měli to pole sklízet. Něco není, jak má být.“

„Klidně si tu poseď, Ernie.“ Mills se letmo podíval z kopce dolů na břidlicovou střechu stodoly. Bylo teprve krátce po poledni, ale on už by si potřeboval zdřímnout. Bolely ho kyčle, což znamenalo, že bude přšet. Vánek přinášel s vůní ozónu a tlejícího listí náznak něčeho ohavného.

Pach zločinu.

Nuanci, kterou Mills – jak jednou přiznal otci Frankovi – nejen poznal, ale potajmu po ní i prahl.

Je to svého druhu záhada, otče. Člověk přece nemůže zločin jen tak vycítit, není-liž pravda?

Proto nechceš jít na odpočinek, Winchestere? Protože pro každou záhadu se musí najít vysvětlení? Každé zašmodrchané vlákénko se musí rozmotat?

Na to jen pokrčil rameny. Pravda byla, že i teď, v šestašedesáti, zápal v útrokách stále žhnul.

„Cítíš to, Winny?“ doneslo se k němu z verandy.

Vteřinku mu trvalo, než Ernieho slova zaznamenal. Srovnal si naslouchátko a obrátil se od pošťáka ke stodole. „Jo, Ernie. Cítím to.“

„Víš se něco o té pohřešované dívce?“

„Ne,“ odpověděl stručně Mills. Osmiletá Blair Atchinsonová se pohřešovala už deset dní a pouhá zmínka o ní už mu lezla na nervy. Nechtěl se o tom teď bavit. *Však já ji najdu*, řekl si v duchu.

Závan větru přinesl další vlnu pachu. Mills zívł do pěsti, sáhl si do kapsy u košile pro prášky a nasucho spolkl ritalin a adderall. Naráz. Nevěděl, který zabírá líp, ale ritalin ho nakopne dřív a adderall vydrží déle – v jeho představách dokonalý sňatek.

Na štěrkové příjezdovce u Petersonovic domu zastavil černý džíp Cherokee.

Mills otráveně zamručel. Z džípu vylezla detektivka Blueová. Kdyby se byl nezastavil na pár slov s Erniem, už by teď byl ve stodole

bez téhle začátečnice. Když je teď tu, bude jeho namáhavý sestup z kopce připomínat závod slimáka se zajícem. Přece jí říkal, že tohle zvládne sám. Buď ho zase ignoruje, nebo ji sem poslal náčelník Givens s nevyřčeným pokynem, ať na toho starouše dohlídne. Ať dá pozor, aby za chůze neusnul.

Náčelník Givens mu může políbit prdel. *Byla jsi ještě v plenkách, když jsem dopadl Čarodějnici. Chodila jsi na gympl, když jsem chytil Lampáře. Byla jsi v naději, když jsem zneškodnil Zlého poldu.*

„Počkej, Millsi.“

Její hlas mu zněl jako bzukot včely. Upravil si naslouchátko a počkal na ni na stráni.

„Ahoj, Ernie,“ zavolala Blueová na poštáka na verandě.

„Ahoj, Baby,“ odpověděl.

Mills otráveně zamručel. On ji rozhodně přezdívkou oslovovat nebude. Tahle přezdívká na ní ulpěla před sedmi lety, když si brala Dannyho Bluea, jedničku mezi místními advokáty, a už jí zůstala. Baby Blue. Jemu úplně stačí Blueová. Teď s ním scházela po travnatém svahu. Na sobě měla černé kalhoty, bílou blůzu, hnědé sáčko a pod ním podpažní pouzdro s pistolí. Samá ruka, samá noha, kurážné mládí plné energie. Zatímco on ve všem připomíná pravý opak.

Ohrnul nos. „Detektivové nepoužívají parfém.“

„Fakt, jo? No jo, plínky taky ne.“

Vytáhl z pouzdra u pasu Smith & Wesson ráže .40 a v čele vykročil ke zchátralé, vybledle červené stodole. Až na čerstvě nabílené dveře vypadala omšele, očividně se na ní podepsaly desítky let drsného počasí a trouchnivění. Ten pach je udeřil jako stěna, ale zatímco ona si zakryla nos sakem, on ho zhluboka nasál do plic. Jeho způsob, jak skočit po hlavě do vody. Jak se aklimatizovat.

Vytáhla zpod saka Sig Sauer.

Přehání to. Košili měla vytaženou přes kalhoty, což znamenalo, že v pouzdře v podprsence má navíc mrňavou pistolku ráže .380.

Vyboulenina na pravém kotníku hlásila, že dole má ještě devítimilimetrovou. *Nosíš toho moc naráz*, řekl jí jednou. *Koleduješ si o zranění, Blueová.*

„Hele, Millsi,“ ukázala na blátivé otisky psích pacek na dveřích do stodoly. Drápy vyryly ve dřevě rýhy, v nichž zůstaly rezavé cákance od zaschlé krve. „Jako by se nějaký pes zoufale snažil dostat dovnitř.“

Petersonovi měli zlatého retrievra. Jmenoval se Gus a trochu kulhal. Měl ve zvyku běhat na silnici za auty a nejednou o něj nějaké zavadilo. Ale jinak byl pořád čilý. Mills propátral pohledem kukuřičné pole, ale nikde ho neviděl. Stiskl dřevěnou kliku nad psími otisky a zatáhl za dveře. Nejdřív vzdorovaly, byly přísáté k futrům jako zamrzlé dveře od auta, ale když zatahal znovu, pořádně, nakonec se otevřely. Ven se vyvalil zatuchlý smrad.

Blueová si znovu zakryla nos.

Ze stodoly se vytřepetala můra, na slunci splašeně zakroužila a vrátila se do tmy. Mills vešel dovnitř a mávl na Blueovou, ať jde za ním.

Okamžitě namířila pistoli na nejasné obrysy uprostřed stodoly. Mills jí položil ruku na loket, ať se uklidní. „To je jen strašák.“

Ztěžka vydechla. „Do prdele, proč někdo staví nějakého zrasného strašáka doprostřed stodoly?“

Pozor na pusu, Blueová. Pozor na pusu.

Vysoký jako člověk. Slaměný klobouk. Obličej sešitý z pytloviny, místo očí, nosu a úst knoflíky. Červeno-černá kostkovaná košile nepořádně zastrčená do modrých džínů, které pan Peterson stáhl starým páskem. Mills ho ze silnice vídal často, pan Peterson ho s oblibou stěhoval po polích, aby mu zaháněl vrány.

Skrz škvíry ve zdech pronikaly dovnitř šikmé sluneční paprsky. Ve vzduchu se vznášela zrnka prachu. Mezi trámy bzučelo hejno masařek.

„Ježíši Kriste.“ Blueová vytřeštila oči na dřevěné trámy nad jejich hlavami.

V mračnech masařek viselo na středním krovu pět pytlovitých kokonů vyrovnaných v řadě jako cosi vystřiženého ze sci-fi filmů. *Jako něco, co se má vylíhnout.* Blueová se odvrátila a pozvracela se. *Kokony z usušených kukuřičných slupek. Ruční práce. Slupky pečlivě sestehované v tlustých vrstvách, aby unesly tělo.* Nejvíc masařek bylo na druhém kokonu, na tom největším – pokud ne největším, tak nejtěžším. Slupky nacucané krví nevydržely, dno se protrhlo a ven vyklouzla mužská ruka, zplihlá a zkrvavená.

Bezpochyby pan Peterson.

„Jsi v pořádku, Blueová?“ zeptal se z protější strany stodoly Mills, aniž se na ni podíval.

„V pohodě,“ ozvalo se ze stínů. Odplivla si a otřela si ústa.

Říkal jí, ať sem nechodí. Tušil, že to bude zlé. Vypadalo to, že do slupkových kokonů zavěšených na trámu je nacpaná celá Petersonovic rodina. Otevřenými dveřmi zavanul do stodoly vánek. Rance ze slupek na lanech napjatých pod tíhou těl se pootočily. *Tohle jsem už viděl.*

„Millsi.“

Je doba žní, Blueová.

„Millsi.“

Strašáci straší. To je to, co dělají.

Něco lusklo. Prsty. Její prsty mu luskly před obličejem podruhé. Hlas byl čím dál naléhavější, dech voněl mentolkou, kterou si strčila do pusy, když se pozvracela. „Tati?“

Podíval se na ni. Už dávno mu tak neříkala. Neoslovila ho tak od té doby, co mu jako dítě řekla, že by si přála, aby nebyl. Vrátil se zpět do přítomnosti a ztěžka vydechl.

„Kdes byl?“ zeptala se.

Tam, kde vždycky, Blueová.

„Co jsi už viděl?“

„Nic.“

„Říkal jsi...“

„Jsem v pohodě,“ zasyčel.

Zařala zuby a odvrátila pohled. Měla slabé místečko a on se do něj právě trefil. K zemi se střepetala další mūra. S hlubokým zájmem ji pozorovala.

Mills si mozolnatou rukou promnul obličej a zalitoval, že zrovna teď nedokáže zkrotit vztek. Přání je jedna věc, skutek druhá. Podíval se, kam mu Blueová ukazuje. V otevřených dveřích do stodoly stál Petersonovic zlatý retrívr, špinavý a pravděpodobně vyhladovělý.

Blueová si klekla a lákala ho k sobě. Gus šel, zprvu jen váhavě, ale nakonec se k ní dobelhal a hladově jí olízal ruku, jako by zjišťoval, jestli na ní nezbylo něco k jídlu. I kdyby jen jedna mentolka. Ale na jednu zakňučel, zvedl zrak a strnul stejně jako před pár okamžiky oni dva při pohledu na to, co visí z krovů. Pak se rozštěkal tak hlasitě, až se stodolou rozlehla ozvěna, vytrhl se Blueové a odpajdal pod poslední kokon v řadě, ten, který nejvíc tonul ve stínech.

Mills šel za ním a okamžitě si všiml toho, co pes nepochybně zjistil už před několika vteřinami.

Blueová vyjádřila jeho myšlenky nahlas. „Žádné mouchy, Millsi.“
Opravdu, žádné mouchy.

Tento pytel se otáčel víc než ty druhé. Boulil se, jako by se v něm kroutily špičky nohou. Zevnitř se ozývalo kňourání.

Mills si odepnul z opasku vysílačku. „Kriste na nebi, Blueová. Tenhle je ještě naživu.“

KAPITOLA 2

Ben nakoukl na záchodky, jestli jsou prázdné, a pak se zamkl
uvnitř.

Potřeboval nějak ubít těch pět minut, než ho ředitel knihkupectví ohlásí, a chtěl je ubít o samotě. Dál od svých fanoušků. Zamknout se v natřískaném obchodě na veřejných záchodcích s třemi kabinkami a čtyřmi pisoáry bylo, jak by řekl děda Robert, neomalené.

Jenže on byl zoufalý.

Někdo zalomcoval dveřmi a Ben leknutím nadskočil. Na čele mu perlil pot. „Minutku.“ Přešel sem a tam, zastavil se u umyvadla, mávl rukou pod kohoutkem, nechal vodu téct do odtoku a zadíval se na sebe do zrcadla. Tak jako na obálce své knihy rozhodně nevypadá. Stres posledních dvanácti měsíců se na něm těžce podepsal.

Ode dne vydání, ohlášeného hashtagem „zrození knihy“, uplynul teprve týden a *Strašák* už byl na seznamu bestsellerů *New York Times* jedničkou, přičemž Benova pátá kniha *Tep* opět vyskočila na devítku. *Publisher's Weekly* psal o *Strašákovi* jako o jeho dosud nejlepším díle, jako „o Múromanově přehlídce hrůz, jaká se objeví jednou za dekádu!“

Mrknul na hodinky, rolexky, které si koupil, když byla *Letní vláda* přeložena do třicátého jazyka. Děda Robert kdysi jedny rolexky měl.

Ben sehnal ten samý model, vodotěsné Submariner z kolekce Oyster, s charakteristicky modrým ciferníkem. Pořád mu zbývají ještě tři minuty. Opláchl si obličej a párkrát se zhluboka nadechl. Obvykle se na své autogramiády těšil. Všichni se vždycky těšili, že si spolu vyjedou na turné – on, Amanda i Bri.

Rodina.

Před třemi týdny, den předtím, než mu kurýr přivezl signální výtisk *Strašáka*, mu volal Clayton Childress, nakladatel všech jeho šesti knih, aby mu dal echo, že kniha už je na cestě. Hovor vzala Amanda. Ben zrovna připravoval lasagne a telefon si nechal na kuchyňském stole. Popadla ho dřív, než si stihl utřít ruce a vzít to sám. Výstražně se na ni podíval. *Neber to.* Ale Amanda měla svou hlavu a přepnula hovor na hlasitý odposlech. Clayton říkal, že signální výtisky rozesílal přes noc a že by ho měli dostat zítra před polednem.

„Je to tvoje nejlepší práce, Bene. Můroman znovu udeřil. Tohle bude fakt děsná bomba. Jak postupuje další díl? Řváč?“

„Dělám na tom,“ odpověděl Ben, ale pravda byla, že u dalšího dílu, po němž Clayton a jeho šéfové v McBride & Company tak prahli, mu ani ne v polovině došel dech. Dostal se do stejné situace jako loni před odevzdáním *Strašáka*.

Máš dva týdny, Bene!

Když to Amanda slyšela, ani se Bena na *Řváče* nevyptávala, prostě vypadla z kuchyně a práskla za sebou dveřmi, aby mu dala najevo, že je naštvaná. Že už má toho jeho nicnedělání po krk. Rozčilovalo ji, že jeho tvůrčí blok nepostihl jen jednu knihu. Že dolehl i na tu, kterou píše teď.

Ani ho to nepřekvapilo. Takhle to u nich chodilo už skoro rok. Od jeho víkendového pobytu ve starém rodinném domě v Blackwoodu, odkud se dovlékl domů rozcuchaný, dezorientovaný a neřestně zasmrádlý.

Tady na záchodě si troufl podívat se na sebe do zrcadla. Pytle pod očima, kolem uší šedivé štětiny. Na šediny je ještě moc mladý.

Rukou si prohrábl vlasy a vydechl z plic dvanáct měsíců nervů. Je čas jít. Když si před zrcadlem nacvičoval úsměv, vytanul mu na mysl Joaquín Phoenix jako Arthur Fleck v *Jokerovi*. Lokl si bourbonu přímo z placatice, strčil si ji zpátky do vnitřní kapsy od saka, hodil si do pusy dvě mentolky a zavřel vodu. V náhlém tichu a chladu na záchodcích znovu uslyšel Amandin roztřesený hlas a panické otázky toho dne, kdy se vrátil z víkendu v Blackwoodu. *Bene, co jsi tam dělal?* Ten její pohled! Tvářila se naštvane, to ano, ale také... vystrašeně. *Co jsi tam dělal, Bene?*

Jedna minuta.

A pak to přišlo. Knihupec odpálil start. „Dámy a pánové, právě přichází slavnostní okamžik..“

Znovu zavřel oči a vytěsnil ty řeči. *Soustřed se, Bene*. Srovnal si manžety, vykročil ke dveřím a otevřel je s úsměvem patentovaným pro veřejnost. Okamžitě ho přivítala nadšená tlačenička. Někteří pitomci dokonce začali tleskat, jako by na záchodcích právě udělal něco, na co by měl být pyšný. Pořád cítil v ústech chuť bourbonu. Až se protlačí ke stolu, bude si muset vzít další mentolku. Obdivné šepoty a pohledy zdvořile ignoroval, rovnou se prodral davem přes celý krám až dozadu na jemu vyhrazené místo, kde se usadil za pyramidou knih.

Na rudo-žluté obálce uprostřed středoškolského fotbalového hřiště se skvěl strašák, v pozadí tonuly v červenooranžové záři zapadajícího slunce černý les a zastíněná kukuřičná pole. Místo kukuřičných palic trčely ze slupek na stoncích ruce snažící se prodrat skrz vězní vlákna. Stejně jako u předešlých dvou románů i tady bylo Benovo jméno na přebalu vyvedené většími písmeny než titul. S Amandou o tom jednou žertovali, že to vypadá, jako by byl hlavní postavou *on*, jako by to ve skutečnosti všechno dělal *on*, ale když teď jeho jméno opět zastíňovalo titul stojící níž, zastesklo se mu po dnech, kdy název a příběh měly větší váhu než jméno toho, kdo ho napsal.

Fronta se táhla ze dveří až k sousednímu zmrzlinářství. Banana Split dával dvacet procent slevu na jednu zmrzlinu každému, kdo čekal ve frontě na poslední hit Bena Bookmana. O události informoval veřejnost Dick Bennington, Amandin kolega ze zpráv, učesaný a opálený jako Barbie Ken s hlasem Waltra Cronkita. Právě zpovídal několik vybraných jedinců ve frontě. Časem přijde s otázkami i za Benem a Ben mu bude muset odpovídat.

Je to hajzlík, Amando.

Ty žárlíš.

Na co? Nelíbí se mi, jak se na tebe usmívá.

Jak? Jako dřív ty?

Krátký rozhovor v posteli minulou noc poté, co ho varovala, že o autogramiádě bude reportovat Richard; zbytek si dopověděli zády k sobě, s pohledem upřeným každý na svou zeď.

Proč se to vůbec musí natáčet?

Protože v Crooked Tree se jinak nic moc zajímavého neděje.

Tak to máš natáčet ty.

Ty jsi můj manžel, Bene. Ne moje reportáž.

Možná by jim bylo líp, kdyby byl její reportáž.

Amandu zahlédl na protější straně obchodu, v béžové sukni po kolena a modré blúze, která zdůrazňovala těhotenské břicho. Za dva měsíce bude zase otcem. Tentokrát to bude kluk. Zatím ani nestihli probrat, jak se bude jmenovat.

Amanda vypadala ještě líp než toho dne, kdy se seznámili. Plula sálem, jako by mezi nimi bylo všechno v pořádku, přelétala od fanouška k fanouškovi jako včelka, usmívala se, konverzovala, ovládala sál, jako by tu autogramiádu pořádala ona, nikoli místní knihkupectví, a jen tak mimochodem si dělala záběry pro instagram, twitter a facebook. Nikoho ani nenapadne, že by mezi nimi něco neklapalo.

Pohledem propátral dav, jestli někde neuvidí jejich dceru, ale Bri nikde.

Nějaká mladá žena v džínách a vytahaném tričku mu s plachým úsměvem podávala knihu. „Já už jsem ji četla.“ Sklopila oči, jako by se styděla. „Dvakrát.“

„Vy jste ji četla už dvakrát?“

„Promiňte.“

„Neomlouvejte se. To je zhruba jen desetkrát méně, než jsem ji četl já.“

Rozesmála se. „No to je nádhera.“ Ruka mu vyčkávavě čekala nad předsádkou. „Leslie,“ řekla a odhláskovala mu to. „Prosím. Děkuji.“

„Leslie. Prosím a děkuji. Blahopřeji...“ zavřel knihu a podal ji Leslie zpět. „Popřál bych vám, ať se vám líbí, kdybyste ji ovšem už nečetla. Dvakrát. Takhle mohu jen projevit naději, že z toho budete mít noční můry.“

Tohle rčení byla jeho obchodní značka, obvykle spiklenecky mrkl, když to říkal, ale tentokrát ne. Spiklenecky mrkl, když zákazník klasicky mazal s úlovkem pryč. Jenže Leslie neodcházela. „Je pravda, co se říká o vaší další knize?“ Rozverně pokrčil rameny: o něm koluje tolik falešných drbů, že on nemá čas pít se po tom, jestli mezi nimi nejsou některé pravdivé. „Bude to konečně o Řváčovi? Bude to příběh o pohřešovaných dětech z Riverdale?“

Přinutil se k úsměvu. „Počkejte si a uvidíte.“

Byla milá, ale Ben byl rád, když odešla. Další tři ve frontě toho moc nenamluvili. Znovu zahlédl na druhé straně sálu Amandu, dělala si fotky. Jednu cvakla přímo na něj, aby zachytila autora dívajícího se zdálky, a zamávala mu. Kvůli lidem. Kvůli dojmu. Ani jí se sem nechtělo. Před třemi týdny celé dopoledne mulčovala na zahradě – čekala, až kurýr od UPS přiveze signální výtisk jeho knihy. Pozoroval ji z arkýře. Vlnité kaštanové vlasy volně sepnuté do drdolu. Džíny na kolenou prodřené. Žádný make-up. Totální obrat o sto osmdesát stupňů od dokonalé osobnosti, kterou každý den předváděla před zpravodajskými kamerami. Tuhle verzi měl vždycky raději. Problém byl v tom, že ona ne. Pak se s tím balíčkem hnala po příjezdovce, jako

by to byl jeho první román, a ne už šestý. Nesla ho, jako by to bylo hmotné tajemství, jako důkazní materiál. Když mu ho v předsíni podávala s prsty ještě špinavými od cedrové kůry, hryzala si spodní ret jako vždycky, když byla nervózní nebo jí o něco šlo. A ten její jízlivě významný úsměv! *Je načase si konečně promluvit, Bene.*

„Nemohu uvěřit, že se s vámi setkávám osobně.“ Ze zadumání ho vytrhla další fanyнка ve frontě. „Jedu sem až z Tennessee. Není vám něco, pane Bookmane?“

Já nejsem zvrhlý.

Ben tupě zamrkal, usmál se na svou čtenářku, podepsal se jí, projevil naději, že z románu bude mít noční můry, a poděkoval jí, že přišla.

Zajela jsem do Blackwoodu, Bene. I v tom šeru jsem viděla, že v tom sále je s tebou ještě někdo jiný!

Setřásl Amandin hlas a podepsal knihy dalším deseti lidem ve frontě. Koutkem oka zahlédl devítiletou Briannu, seděla s nohou přes nohu uprostřed uličky pro mládež, v oddělení vyšší čtenářské úrovně, než by odpovídalo jejímu věku. Usmál se na ni. Jeho kotva. Jeho srdce a duše. Před třemi týdny nechal balíček se signálním výtiskem své knihy celé hodiny bez povšimnutí ležet neotevřený na kuchyňském stole, až to Bri nevydržela a zaklepala na něj, že s ním chce mluvit.

Pozval ji do své pracovny společně s Amandou, která stála nejen za svou dcerou, ale i za celým plánem, jak ho přimět, aby ten balíček otevřel.

Bri po něm zdědila modré oči a dloňičky ve tvářích a po Amandě vlnité hnědé vlasy. Významně se na něj usmála a zvedla balíček. „Tohle ti zrovna přišlo, tati. Otevři to. Vypadá to na knihu.“

Ben střelil pohledem po Amandě, která stála za Bri s nesmlouvavě založenými rukama, sehrál vzrušení, zapěl fanfáry, strhl obal a ukázal ženě a dceři výtisk *Strašáka* v pevné vazbě. Nahoře na obálce se skvěl výrok Stephena Kinga: „Ben Bookman je novým mistrem hororu. Opravdový Múroman.“

Ben podal knihu dceři.

Bri vykulila oči. Její láska ke knihám zdatně konkurovala té jeho. Obrátila ji a vzadu našla velkou Benovu fotografii. „O čem to je?“

„O strašákovi, který zabíjí lidi.“

„Bene.“ Amanda ho varovala tónem hlasu i očima.

Ale Bri se soustředila na zadní obálku, na fotografii otce, který se se založenýma rukama opíral o sloup. Výrazné čelisti. Pronikavě modré oči. Vlnité hnědé vlasy. Hnědé sako a pod ním černé tričko s červeným nápisem *Můroman*. Z písmen kapala krev.

Bri ukázala na fotografii. „Proč se neusmíváš?“

„Teď se usmívám.“

„Ale na té fotce?“

„Nenechali mě.“

„Proč ne?“

„Protože mám vypadat jako seriózní spisovatel, který píše seriózní příběhy.“

„Strašidelné příběhy?“

„Přesně tak.“ Ben se opřel lokty o kolena a naklonil se k ní. „Seriózní strašidelné příběhy.“

„Mně se strašidelné příběhy líbí,“ řekla Bri.

Tentokrát si Ben změřil pohledem Amandu. „Já vím.“

Amanda uhnula pohledem; za to, že se přezdívka *Rejmůr* tak rozmohla, mohla do značné míry ona.

Bri zvedla knihu. „Můžu si to přečíst, tati?“

Ben si zamyšleně mnul bradu. „Hmmm.“ Tohle dělával rád, aby Briannu pozlobil. Bavili se tím oba. Dokud na ni nekompromisně nevztyčil prst a neřekl: „Ne.“

Zasmála se a nechala to být. Ale zrovna když chtěl Ben dodat, že je na to ještě malá, Bri je oba překvapila. „Je z tebe cítit bourbon,“ prohlásila.

Tohle se stalo v úterý, pár minut po poledni.

Ben si narychlo usrkl doušek vody z láhve, propodepisoval se dalšími deseti knihami a popřál hezké počtení dalším deseti čtenářům.

Jel na autopilota. Ale pak ho upoutal nějaký chlap, asi tak dvanáctý ve frontě. Oranžová kšiltovka stažená do čela. Bílá košile na knoflíčky halabala vytažená přes odrbané džíny. Odřené, rozšlapané humpolácké boty, na pravé se mu rozvázala tkanička. Ben se znovu napil vody, ale z chlapa v kšiltovce nespouštěl oči. Na opáleném, ošlehaném obličejí rašilo prošedivělé strniště. Měl obrovské pracky, tlusté prsty a špínu pod nehty. Na rozdíl od všech ostatních netřímал výtisk *Strašáka*.

Co tím chceš říct, že jsi tu knihu dokončil, Bene? To je vtip? zeptala se ho jeho agentka, když jí toho víkendu před odjezdem domů celý běsný volal ještě z Blackwoodu.

Tak si to prostě přečti, Kim, zasyčel. Ale považuj ji za odevzdanou. Bene? Tohle je hodně přes sto tisíc slov. To jsi napsal za jeden víkend?

Dopsal jsem ji. Neplahočil jsem se sem pro nic za nic.

Ten trhan byl už pouhých pět lidí daleko. Nervózně si popotohoval kšiltovku a hryzal si nehty. Vypadalo to, že čím je blíž, tím je vynervovanější.

Ben se znovu podíval do oddělení pro mládež, ale Bri už neviděl. Ruka se mu třásla, zkazil autogram, omluvil se a sáhl si pro nový výtisk.

Chlap v kšiltovce se posunul blíž.

Amanda na protější straně sálu si ho taky všimla a už hledala někoho z ostrahy; tohle by nebyl první bláznivý fanoušek, kterého by z autogramiády Bena Bookmana vyvedli, jeho knihy často přitahovaly divné patrony. Chlap s kšiltovkou se rozhlédl, jako by čekal, že po něm půjdou, a dal se do pohybu. V tu chvíli vyšel z kavárny člen ochranky, ale než se dostal dostatečně blízko, chlap v kšiltovce vybočil z fronty a hnal se rovnou k Benovu stolu.

Ben obezřetně zůstal na svém místě. Navenek nepanikařil, ale byl připravený se bránit.

Chlap se k němu naklonil a mohutné ruce se rozplácly na dřevěném stole jako obří mořské hvězdice. „Jak jsi to dokázal?“

Ben zachoval klid a po očku sledoval blížící se ostrahu. „Co?“
„Nedělej, že to nevíš.“ Chlap ukázal na stoh knih s obálkou se *strašákem*. „Rok jsem nespál, ty hajzle.“

„Ostraha,“ zvolal Ben, aby toho chlapa zaskočil a sobě získal čas na přemýšlení, jak se z této situace nenásilně vyvléknout. Ale podařilo se mu toho blázna jenom varovat. Kšiltovkář se otočil a zařatou pěstí velikosti menší dýně praštil přicházejícího člena ochranky do hrudi. Sekuriťák se skácel na zem a lapal po dechu.

Chlap s kšiltovkou znovu shlédl na Bena. „Tys mi ukradl moji noční můru, Bene Bookmane.“ A pak škraboška vzteku na obličejí najednou zněžněla, roztála a chlap vytáhl zpod zmuchlané košile revolver. Zákazníci se rozječeli. Ale nenamířil na Bena, to ne. Vrazil si hlaveň pod bradu.

„Tohle je na tvůj účet, kámo.“

A stiskl kohoutek.

PŘEDTÍM

*D*veře do ložnice zavrzaly. Na tvrdých prknech zaskřípaly kroky. Ben pevně stiskl víčka. Předstíral, že spí, a čekal, až mu děda poklepe kostnatým prstem na rameno.

„Vstávej, Benjamine. Chci ti něco ukázat.“

Na protější straně pokoje spala jeho sestra Emily a v pokoji o kousek dál mladší bratr Devon. Benovi se dostalo od dědy důrazného varování, že je nesmí vzbudit. Potichu vysoukal nohy zpod peřiny. V měsíčním světle se po podlaze táhly stíny; zdálo se mu, že to jsou prsty, nikoliv stíny dubových větví za oknem.

Děda Robert na něj čekal v druhém patře u schodiště. Kolem něj se vinuly pramínky vanilkového kouře z dýmky, hořící svíčka v jeho pravici zvýrazňovala vráscitě tváře, bílé strniště a chladně modré oči. Volná ruka spočívala na zábradlí, stáčejącím se dolů do tmy. Když došli na odpočívadlo v prvním patře, plamínek svíčky se najednou zatřeptal a zhasl. Tma Bena vyděsila, ale netrvala dlouho. Děda Robert se zručností kvalifikovaného mága svíčku znovu zapálil zapalovačem. Ben to poznal po sluchu i čichu, ale vůbec neviděl, že by zapalovač opustil dědovu kapsu.

Děda Robert se na Bena usmál a sestupoval dál do přízemí. Možná byl nahrbený a schýlený, ale měděný svícen nesl před sebou rovně a neochvějně jako muž o polovinu mladší. Po špičkách prošli kolem zavřených dveří, za nimiž spali Benovi rodiče.

Do domu narazil větrný poryv a Ben uslyšel šepotání. Podlahy vrzaly a Benovi se zdálo, že slyší kroky. Sestupovali níž a níž, ruka se pomalu sunula po vyřezávaném zábradlí, hlavní schodiště se lenivě stáčelo do přízemí k nízko zavěšenému rozvětvenému svícnovému lustru ozařujícímu mozaikovou podlahu. Ben vešel za dědou do jedné setmělé chodby. Jako skoro všude v tomto domě i tady lemovaly stěny od podlahy ke stropu regály s knihami a díky posuvným žebříkům na promazaných kolejničkách byl v této obrovské vytříbené sbírce knih kdykoli kamkoli snadný přístup.

V místnosti na konci chodby uviděl Ben měsíční světlo.

Uslyšel ptáky.

Stáhl se za dědu a blížil se k té místnosti jako jeho stín.

K místnosti se stromem bez listů.

Knihami beze slov.

KAPITOLA 3

Detektiv Mills v zasedačce usnul. Rozvalil se na židli a chrápal. Písemnosti a fotografie z Petersonova případu ležely na stole rozházené, jako by se tudy prohnalo tornádo.

Ze spánku ho vytrhlo dupání na prahu. Náčelník Givens. „Millsi! Jdi se domů trochu vyspat.“

Když Blueová před dvaceti minutami odcházela ze stanice, říkala mu to samé.

Náčelník Givens strčil dovnitř hlavu. „To je rozkaz.“

Blueová mu to nařídila tónem dcery k otci, čímž se mazaně vyhnula odpovědi na otázku, kterou jí položil těsně předtím, než ze zasedačky odešla.

Mohl bych někdy v dohledné době zase vidět vnoučata? Ticho, výdech, odvrácený pohled. Ani ano, ani ne, ani možná. Jen... *Jdi se domů trochu vyspat.*

Cestou k autu Mills dvakrát mohutně zívl. Těch osm kilometrů domů jel pomalu a usilovně mrkal, aby udržel oči otevřené, rituál, s kterým začal před léty, aby neusnul za volantem. Z rádia buráceli Rolling Stones své *Sympathy for the Devil*. Příléhavý titulěk pro fotky, které nechal v zasedačce. Od nálezů mrtvol Petersonovic

rodiny, rozsekaných na kusy a zavěšených v kokonech na trámu ve stodole, uplynuly už dva týdny a pátrání pořád nikam nevedlo. Petersonovi byli zavražděni v domě. Takřka čtyřicet centimetrové krvavé otisky obřích bot se našly v kuchyni, na chodbě, na schodech, ve všech ložnicích v prvním patře, a především v jídelně, kde byly mrtvoly na jídelním stole nacpány do kokonů, kokony pozašívány a odtud jeden po druhém odneseny do stodoly. Na stole našli čtyři mrtvé mýry, v Petersonově zavřené ložnici se třepetalo půl tuctu živých.

Pokud šlo o mýty o mŕáčích – co reprezentují, co znamenají a tak podobně –, Mills už si jich vyslechl hezkou řádku a nic moc dobrého se o nich neříkalo. Takže držel hubu, když se ho náčelník Givens ptal, co si o těch mŕáčích myslí, ať mrtvých, či nemrtvých. Jenom zamručel, že nic, a dál si dělal svou práci. Ale jako vždycky nad tím v duchu hloubal, jestli to přece jen něco neznamená.

Stáhl okénko, aby vpustil dovnitř svěží podzimní vzduch, a nasával ho z plných plic. Kolem plynulo město a závaný vzduchu přinášely kouř z páleného listí a vůni grilovaného masa. Nějaký turista mu kdysi říkal, že mu Crooked Tree připomíná ospalé fiktivní Mayberry *The Andy Griffith Show*. Jenže co se týkalo trestné činnosti, mělo Crooked Tree blíž spíš ke krimiseriálu *Gotham*, natočenému na motivy komiksů o Batmanovi. Ostatně Mills se taky považoval spíš za Batmana než za Andyho Griffitha.

Silnice byly prázdné. Většina městečka se odebrala do knihkupectví na autogramiádu nejnovějšího trháku Bena Bookmana. Vždyť i Sam (připustila, že ji v mimopracovní době nemusí nazývat detektivkou Blueovou) měla pěkně naspěch, jen aby ze stanice už vypadla. Těžko říct proč, ale i ona byla Bookmanovou fanynkou. Samozřejmě že si před odchodem neodpustila obvyklé rýpnutí, jistěže ho popíchla, že by už měl jít na odpočinek. Jako poslední dobou každý den. Nelíbilo se jí, že špatně chodí a pořád usíná.

Ty prostě nevypadáš dobře, Millsi.

Odchod na odpočinek nepřipadá v úvahu. To dřív v práci zemře. Vždyť nikdo jiný ze stanice nemá devětaosmdesát procent úspěšně vyřešených případů jako on. Crooked Tree ho teď potřebuje stejně jako kdysi a celé dekády od kdysi až doteď. Na městečko s pouhými šesti tisíci obyvateli je tu velká zločinnost, často vyšší než ve velkých městech. A letošek je jedním z nejhorších. Vloupačky. Domácí násilí. Záchvaty zuřivosti. Před pěti měsíci Mills konečně zadržel toho šílence, kterého noviny nazývaly Bubákem a který se ve skutečnosti jmenoval Bruce Bagwell. Bezmála půl roku se vloupával do domácností a děsil děti tím, že na ně vyskakoval ze skříní a zpod postelí. Bruce Bagwell byl vyučený klempíř a kromě strašení – s oblibou si pomalovával obličej svislými hnědočernými pruhy, které zvýrazňoval rudě obtaženými očima a ústy – nikdy neublížil živé duši. Jenže když se ho soudce zeptal, co hodlá dělat po propuštění, odpověděl, že bude *dál děsit děti*. Ještě téhož odpoledne byl odeslán do Oswaldova ústavu na rozsáhlé vyšetření a ukázalo se, že je to – slovy Blueové – *zatracený šílenec*.

Poslední dobou ale Millse nejvíc tížil případ pohřešované Blair Atchinsonové, která zmizela před více než třemi týdny, a to přímo z domova, když si hrála doma na dvorku. Mnoho lidí z městečka to vyděsilo k smrti. Blair nebyla jediným dítětem, které se zde za poslední dekádu ztratilo, ale mezi zmizením Blair a předešlým případem tehdy sedmiletého Matta Jacobsona přece jen uplynuly už skoro čtyři roky. Po Mattovi se navždy slehla zem, stejně jako po dětech, které zmizely před ním, ale Mills doufal – a až donedávna si to opravdu myslel –, že ty únosy skončily.

Mýlil se.

A teď ještě tohle.

To, co objevil v Petersonovic domě a stodole, mohl směle označit za nejhrůznější a nejbizarnější místo činu, jaké kdy viděl na vlastní oči. *Ručně šité kokony*. Mills si vysunul okénko zase nahoru, víc po místním vzduchu netoužil. Už se blížil k domovu a spojení ritalinu

a adderallu, které spolkl před odjezdem ze stanice, ho mezitím totálně nakoplo.

Po štěrkové příjezdovce, která se vinula mezi vysokými duby a sosnami, dojel na neutrál k rančerskému domu, kde s Lindou bydleli třicet devět let svého manželství. Kdyby ji před osmi měsíci zničehonic neskolila smrt, slavili by příští měsíc čtyřicáté výročí svatby.

Zemřela uprostřed výbuchu smíchu. V kuchyni, padla obličejem rovnou na stůl.

Přímo doprostřed karet, naší večerní partie una.

Mills vypnul motor a šel dovnitř. Sako si pověsil na věšák za dveřmi, zamkl za sebou a dveře ještě zajistil řetězem. Samantha měla pravdu, potřebuje se vyspat. Mnohaletý boj s narkolepsií – chorobou, kterou doktor odhalil teprve přednedávnem a usoudil, že je to důsledek desítek let nedostatku spánku – ho přes den zoufale vyčerpával. Zároveň kvůli nespavosti většinu nocí probděl. A po Lindině smrti se to ještě zhoršilo.

Špinavé nádobí se mu v kuchyni navršilo od dřezu až po sporák. Linda mu říkala, že je čuně, a on to nepopíral. Pod stropem se zatřepetala můra a slétla na vodovodní kohoutek. Strhl z háčku na zdi plácačku na mouchy a jedinou ranou ji zabil. Ty mrchy zatracené teď běžně vylétaly i za denního světla, což byl taky důvod, proč můry nalezené u Petersonových nevyvolávaly žádnou zvláštní pozornost. Sklepl mrtvou můru na zem. Dopadla pár centimetrů od té, kterou zabil včera v noci a ještě ji nezametl. Našel si lopatku a smetáček a obě vyhodil do odpadků. Ať si říká, kdo chce, co chce, ať se to nazývá zamořením nebo útokem a přivolává se deratizérů sebevíc, můry se stejně pořád vracejí. Čistě z toho důvodu už měl plácačku v každé místnosti.

Strčil si do trouby mraženou pizzu s čabajkou a snědl si ji v obýváku, s plechovkou coly a nohama na stolku. Na koberci před televizí ležela další mrtvá můra. Musí vyluxovat. A taky prach musí utřít, jenže po těch dlouhých krušných dnech vyšetřování Petersonovic

případu by se potřeboval spíš smát než uklízet. Takže zatímco mu tělem kolovaly amfetaminy, uvelebil se ke sledování noční reprízy *Show Jerryho Seinfelda*.

Během pěti minut usnul. Naštěstí se během několika málo minut zase probal, jenom si při tom jako na potvoru vylil zbytek koly z plechovky na kalhoty. Ale jakáž pomoc. Když na něho šla dřímota, nikdy si nešel lehnout dřív, než byl plně připraven na to, co ho nejspíš čeká, protože jakmile jednou usne, netrvá dlouho a vstoupí do REM fáze. Ale při lehkém šlofiků vsedě nepřichází noční můry tak běžně a nejsou ani zdaleka tak drsné, jako když si lehne. Jenže teď se po mnoha dnech zoufale potřeboval pořádně vyspat.

Hluboký spánek.

Talíř postavil na hromadu špinavého nádobí vedle dřezu a zapřísáhl se, že to zítra všechno umyje. Teď ho lákal čtvercový dřevěný kuchyňský stůl, kde od oné noci zůstaly ležet karty na uno. Do skleničky s ledem si nalil dva prsty Old Foresteru a posadil se ke stolu. Vedle karet stála lahvička s prášky na spaní. Otevřel ji a vytřásl si čtyři na dlaň.

Jeden vrátil a lahvičku zase zavřel. Tři jsou ažaž.

Po dvou a půl tabletách, které bral pravidelně celé měsíce, si může dopřát o půlku víc. Rozdrtil je mezi zuby, aby je dostal do krevního oběhu rychleji, znechuceně se zašklebil nad tou hořkostí a šel si ke dřezu loknout vody.

Whisky, kterou si postavil na stůl, tam zůstane netknutá až do rána, pak ji vyleje. Zamíchal karty a rozdál pro dva, pro sebe a pro Lindu. Hrál za oba. Prohrál. Zamíchal a rozdál znovu. O dvacet minut a tři kola později mu začala těžknout víčka. Do popředí prorazila práce.

Nevyřešené vraždy Petersonových.

Strašlivé detaily kupodivu dokázal před novináři zatajit, ustál dokonce i četné pokusy půvabné reportérky Amandy Bookmanové, která se bez ohledu na to, že má co nevidět родit, urputně snažila

propracovat k pravdě. Oba místní zpravodajské kanály informovaly o tom masakru celé dny, stejně jako všichni celostátní komentátoři, ale když zjistili, že policie za žádných okolností nepustí žádné podrobnosti o tom, co v té stodole doopravdy našla, zájem konečně ochabl.

Mezi sebou, za zavřenými dveřmi, o tom případu mluvili jako o *Strašákovi*, s odkazem na strašáka, který stál v té stodole pod kokony s mrtvolami. Veřejnost věděla jen tolik, že Petersonovi byli zavražděni a nalezeni ve stodole a že z celé rodiny zůstal naživu jen jeden člen. Desetiletá dcerka Amy, uvězněná v kokonu bez sebemenšího škrábnutí. Prozatím zůstávala v nemocnici, aby se vzpamatovala ze šoku, a za celé ty dva týdny od chvíle, kdy ji vytáhli z ručně uší-tého kokonu jako vyděšeného novorozence, který dychtivě touží po vzduchu, neřekla ještě ani slovo. Blueová ji každé ráno navštěvovala a podle forezních vyjádření a stavu, v němž byly nalezeny čtyři rozřezané mrtvoly, tam ta dívka musela viset několik dní, minimálně dva nebo tři, maximálně čtyři. Byla tam nacpaná s jedním jablkem, dvěma banány a láhví vody, kterou si šetřila. Když kokon odřízli a sundali, zbývaly jí nějaké dva doušky. Na rozdíl od ostatních členů rodiny byla navíc zabalená do deky, aby se nemohla dostat ven sama.

Vrah chtěl, aby byla nalezena živá. Aby mohla mluvit a vypovídat. Aby mohla šířit strach.

Prášky na spaní už se smísily se zbytky amfetaminů.

Zazvonil mu mobil, ale Mills byl příliš mimo, než aby ho vzal. Ztěžkla mu hlava. Mozek plul na vlnách hurikánu. Sebral karty a rozdál na další kolo. Zase vyhrála Linda. „Ale ty jsi neřekla Uno!“ uchechtl se nahlas a vzápětí zmlkl, uvědomil si, že je to žalostně k pláči. V notesu odškrtnl do jejího sloupce další vítězství. Teď už jich na něj měla dvanáct. Najednou mu na rtech zabublalo jméno.

„Jepson Heap.“

Ale on přece žádného Jepsona Heapa nezná.

Strašáci straší. To je to, co dělají, Blueová.

Zvedl se od stolu. „Dobrou noc, Lindo.“ Když couval, překotil židli. Na chodbě se po hmatu podél stěny dopotácel do ložnice. Neohrabaně otočil kulovou klikou, dveře za sebou zabouchl patou a doklopýtal do postele. Když lezl pod zmuchlané pokrývky, hlavou zavadil o něco, co viselo ze stropu. Převrátil se na záda, zahleděl se na strop, těžká víčka těžkla ještě víc.

Podle posledního počítání už se dostal na nějakých čtyřidevadesát lapačů snů. Většinu zavěšoval na strop, přibil je tam hřebíkem nebo připíchl připínáčkem. Lapače snů prosakovaly ze stropu jako kapky vody a pohupovaly se jako němá zvonkohra. Některé byly kožené. Některé plastové. Některé ze dřeva. Všechny měly síťovinu potřebnou k zachycení toho, co přichází. Přitloukl je i na stěny a nad okna. Některé visely na rozích zarámovaných obrazů nebo na stínidlech a několik jich měl na prádelníku – po jednom na každé z pěti zásuvek.

Tři lapače na pelesti u čela postele, tři další v nohách.

Oční víčka mu zacukala.

Na okenním parapetu na protější straně ložnice přistála můra.

Jeden lapač snů měl pod postelí.

Deset dalších v koupelně.

Mami...?

Ano, Winny?

Proč se jim říká lapače snů, když se dělají na lapání nočních můr?

Prostě se jim tak říká, broučku.

A co když nebudou fungovat?

Budou fungovat, Winny. Teď zavři oči a spi.

Mills odplul do jiného času a prostoru, k mladému plavovlasému psychiatrovi, který seděl u postele na dřevěné židli s rovným opěradlem a hladil ho po hlavě.

Zavři oči a uvolni se, řekl mu.

A on poslechl.

Krásné sny, Winchestere. Krásné sny.

KAPITOLA 4

Ben seděl na židli ve své pracovně, nahrbený, se svěšenými rameny, a zíral na tvrdá prkna mezi bosýma nohama. Vlasy měl ještě mokré ze sprchy, kterou si dal před deseti minutami. Amanda ho o to žádala od chvíle, kdy se vrátili z knihkupectví, ale ustoupil až poté, co kolem něj prošla Bri – ta byla díkybohu v okamžiku, kdy pistole vystřelila, v hlubinách oddělení knih pro mládež – a nevinně se ho zeptala, co to má ve vlasech. Ohmatal si hlavu. Roztřesené prsty vystopovaly ve vlasech zaschlou krev a vrátily se k očím s kouskem lebky velikosti obilného zrna. Když to Ben uviděl, šel se osprchovat a stál pod proudem horké vody, dokud se splašené srdce neuklidnilo.

„Kde je Bri? Chtěl bych ji ještě vidět, než odejde.“

Amanda se opřela o regál s jeho knihami. „Už šla, Bene.“

„Taky jste mohli počkat, až vylezu.“

„Máma a táta spěchali. I oni zpanikařili. A venku se sbíhají novináři.“

„Vždyť je všechny znáš. Co kdybys jim řekla, ať jdou do prdele.“

„Oni sbírají materiál na reportáž, Bene. O jednom chlapovi, co si v knihkupectví ustřelil hlavu.“

Ben se opřel lokty o kolena. Zatímco si Amanda projížděla na iPhone zprávy, díval se na police se svými knihami. Překlady do více než čtyřiceti jazyků. Pevná vazba. Paperbacky. Audioknihy. Filmové adaptace. *Letní vláda* byla před třemi lety kasovním trhákem. *Tep* je hotový a připravený na jarní premiéru. Už se mluví i o zfilmování *Strašáka*. Tohle chtěl. Tohle všechno chtěl. Přezdívkou Můroman, slávu a věhlas, to všechno chtěl. Po tom všem bažil od chvíle, kdy ho děda Robert jako malého kluka vodil za ruku po všech místnostech v Blackwoodu a ukazoval mu svou sbírku čítající tisíce svazků. *Tohle všechno tady máš ke čtení, Benjamine.*

„Viděl jsi ji v knihkupectví?“

„Koho?“

„Jennifer. Nakrátko tam zaskočila. Měla na hlavě baseballovou kšiltovku. Jako by nechtěla, aby ji někdo poznal.“

Srdce mu vyskočilo až do krku, když padlo jméno jejich bývalé chůvy. Ale ne, neviděl ji tam. Jennifer Jacksonová, studentka angličtiny v posledním ročníku na vysoké, je opustila zničehonic a bez vysvětlení týden po Benově návratu z víkendu v Blackwoodu. Na ten víkend si pamatoval jen matně. Amanda, která měla Jennifer ráda jako mladší sestru, tvrdila, že za ten náhlý odchod může on. Teď byla Jennifer pryč. Vypadla tak narychlo, že po ní nahoře v ložnici pro hosty zůstaly nějaké knihy a šaty.

„Nevypadá dobře.“

„Já jsem ji tam neviděl.“

„Ale volal jsi jí.“

Spolkl slova, která se mu drala na jazyk. *Jsi kurevsky zvrhlý, Bene.* „Možné to je,“ zamumlal.

„Co?“

„Nic.“

Když mu před pár týdny přinesla Bri signální výtisk *Strašáka*, Amanda mu ho zničehonic sebrala, doslova mu ho vytrhla z ruky v okamžiku, kdy si Bri odešla hrát. Přitom jeho knihy obvykle

nikdy nečetla, jenom první kapitolu, aby měla jistotu, že příběh má zápletku, celou nepřečetla ani jednu, počínaje tou první, kterou otevřela den předtím, než se spolu seznámili při interview, které s ním dělala do ranního vysílání. Což bylo o pár měsíců dřív, než oba získali věhlas.

„Co je tedy vaším hlavním cílem jako spisovatele, pane Bookmanne?“ zeptala se ho tehdy.

Naklonil se blíž ke kameře. „Aby se lidé vyděsili k smrti,“ odpověděl. „Aby z mých knih měli noční můry.“ Když to říkal, usmíval se. Myslel to doslova. Zahihňala se a on se do ní rázem zamiloval.

„Hotový Můroman,“ nazvala ho tehdy před kamerou. O dva večery později začali randit a ona se mu přiznala, že kvůli krvavým a jiným děsivým scénám dočetla tu knihu jenom do poloviny, a to, že s ním půjde na večeri, mu odsouhlasila jenom proto, že to *prostě musí vědět*.

„Co?“ zeptal se jí. Nakláněl se nad stůl s luxusním sušičem co nejbliž k ní, fascinovala ho stejně jako on ji a doufal, že se zase zahihňá, protože napoprvé se mu z toho málem zastavilo srdce.

„Jaký máš k tomu psaní motiv?“ zeptala se ho tehdy. Měla smaragdově zelené oči a hryzala si spodní ret.

Když se před pár týdny díval na signální výtisk *Strašáka*, opřený hřbetem o mírnou vypouklinu, z níž brzy vzejde jejich druhé dítě, bolestně se mu vybavila nevinná naivita jejich první schůzky a položil jí prostou otázku: „Proč? Proč chceš číst zrovna tuhle?“

Tentokrát s ním nekoketovala. „Abych zjistila, jaký máš k tomu psaní motiv.“

„Tohle je román, Amando. Ne paměti.“

Přečetla ho za dva dny. Pak jej odložila na kraj stolu a s kamenným výrazem se zahleděla do krbu. Stál ve dveřích a čekal. „Tak co?“

„Je to dobré.“

„Opravdu?“

„Je to sakra dobré.“ Ale pak, aniž vzhledla, dodala: „Jsi kurevsky zvrhlý, Bene.“ Ta slova ho bolela dosud. To z něj udělal Blackwood.

Léta, která tam strávil se svou starší sestrou Emily a bratříčkem Devonem.

Kurevsky zvrhlý jako táta, protože jablko nepadá daleko od stromu.

„Amando?“ Ben čekal, až se na něj podívá. „Amando.“

Odeslala esemesku a vzhlédla. „Co je?“

Bojoval. *Řekni jí, že ji miluješ. Že nejsi kurevsky zvrhlý.* „Slova někdy zraňují,“ řekl.

„Někdy? Ty jsi hotová líheň takových slov, Bene. Jsi v tom profík.“

„Jsem spisovatel. Nosím toho v hlavě spoustu.“

„Sama bych ráda viděla, co tam máš. Ale už na to začínám přicházet. Jsi jako Jack Torrance z *Osvícení*.“

Zmlkli, každý sám se svými myšlenkami. Amanda se vrátila ke svému mobilu. „S kým si píšeš?“ zeptal se Ben.

Vzhlédla. „S nikým. S kdekým. Uvědomuješ si, že kdybych se za tebe neprovdala, byla bych teď s nimi venku? Takže promiň, jestli pořád visím na telefonu.“ Sebrala se a šla pryč, ale u dveří na chodbu se ještě zastavila. „Ty si sedíš ve své pracovně a zíráš na monitor, Bene. Nic *neděláš*. Ale *něco* v tobě vře. Jennifer to viděla. Ona z tebe byla vyděšená, Bene, když odcházela. Já nevím, co se stalo...“

„Amando. Říkal jsem ti...“

„Všichni,“ přerušila ho Amanda. Hlas jí přeskakoval, pak se uklidnila. „Všichni jsme z tebe vystrašení. Od té doby, co děda Robert zemřel, už to nejsi ty.“ Znovu vykročila ke dveřím.

„To, co píšu... Jsou to jen slova na papíře.“

Unikl jí tichý smích. „A taky už jsi zase náměsíčný. A když nepíšeš, je to ještě horší.“

„Já jsem...?“

„Ne,“ vyhrkla. „Ne..., nesahal jsi na mě. Stojíš na dvoře a zíráš na lesy. Voláš Devona.“

Prohrábl si vlasy a nechal je volně sklouznout. „Promiň, Amando.“

„Já se nemůžu tvářit, že jsem neviděla to, co jsem ten víkend viděla, Bene.“ Krev na jeho košili. Šaty nasáklé kouřem z cigaret. *Proč tam bylo její auto?* Tři dny byl nedostupný, schválně, nechtěl s ní mluvit. „Stejně jako se nemůžu tvářit, že jsem neviděla to, co se stalo dneska večer,“ dopověděla. „Co to bylo za chlapa, Bene?“

„Už jsem ti to říkal. V životě jsem ho neviděl. To samé jsem řekl detektivce Blueové.“

Zahleděla se na svůj iPhone, palcem projížděla esemesky, něco narychlo odeslala a pak mu z mobilu přečetla: „Jeho náprsní taška a doklady byly nalezeny v jeho nákladáku na zemi. Jmenoval se Jepson Heap. Šedesát pět let. Farmář, pěstoval pšenici. Tři synové. Šest vnoučat. Manželka Trudy, čtyřicet dva let. Bene, co myslel tím, že jsi mu ukradl jeho noční můru?“

„Byl to poblázněný fanoušek, Amando. Četla jsi *Misery* od Stephena Kinga? Zfilmovanou verzi *Misery nechce zemřít* jsme přece viděli spolu. Kathy Batesová v hlavní roli. *Já jsem tvoje fanynka číslo jedna.*“

„Ale tohle nebyl fanoušek, Bene. Pro něj byla tvoje kniha něco víc než jen slova na papíře. Můj bože. Jak já to tam nenávidím.“

„Kde?“

„V Blackwoodu,“ odpověděla nabroušeně, jako by se divila, jak se může tak hloupě ptát. „Tvoje sestra má pravdu. Spálíme ten dům na popel.“

„Blackwood tomu chlapovi hlavu neustřelil.“

Vyklenula obočí, jako by se ptala: *Opravdu?* Na mobilu jí pípla další esemeska. A další. A tři další se málem přepíávaly.

„Kdo je to?“ zeptal se Ben. „Co se děje? Je to Bri?“

Amandě zazvonil mobil. Vzala to. „Ano. Cože? Kdy?“

Odešla po chodbě do kuchyně a v kuchyni přecházela sem a tam, jako by nevěděla, kam má jít. Ben šel za ní. „Amando? Je to Bri? Stalo se něco?“ Pak už byl tak blízko, že slyšel, že na druhém konci je Richard Bennington.

Amanda se od něj držela dál. Zatínala čelisti. Vzala ovladač a pustila malou televizi zavěšenou na stěně ve snídaňovém koutku.

Na obrazovce se objevil Dick Bennington s mimořádnou zprávou a varováním pro diváky, že jeho sdělení může být pro některé příliš náročné. Byl to záznam reportáže, která se před chvílí musela vysílat naživo. Amanda hodila ovladač na kuchyňský stůl a nechala Bena v kuchyni samotného. V televizi běžely záběry farmy obehnané verandou. V pozadí kukuřičné pole. Fotografie mladého páru. Třicátníci, hádal Ben. Na fotkách se usmívali Billy a Allison Reynoldsovi. Před pár hodinami byli nalezení mrtví na verandě, která se objevila v reportáži.

„Ne.“ S vytřeštěnýma očima a bušícím srdcem přistoupil k televizi. „To ne.“

„Podivné kokony ruční výroby, sešité ze starých kukuřičných slupek,“ informoval Dick Bennington televizní diváky. „Z tak silné vrstvy slupek, aby unesly tíhu dospělého muže a ženy...“

„V šestém měsíci těhotenství,“ opakoval Ben jako ozvěna. „Ne.“ Zalkl se a k dřezu doběhl jen taktak, aby nepozvracel podlahu. Vyvracel se ještě jednou a pustil vodu, aby zvratky spláchl. Zrovna když chtěl Dick Bennington sdělit další hrůzné podrobnosti, místní policie mu to zatrhla.

Ale Ben je věděl.

Do kuchyně znovu vstoupila Amanda. Oči měla zarudlé od pláče. Držela si od něj odstup. Zůstala stát na prahu dveří do obýváku, aby měla v případě potřeby rychlou únikovou cestu. Mezi nimi stál kuchyňský stůl.

Vykročil k ní, ale zvedla ruku, ať se od ní drží dál. „Co to říkal? Amando? Co v tom domě našli?“

„Myslím, že tohle ty už víš, ne?“

„Jak bych...“

„Ta scéna byla jako vystřižená z té tvé zasrané knihy, Bene. Do posledního detailu. Což znamená, že ten, kdo před pár týdny zavraždil

Petersonovy... Ach můj bože, Bene.“ V obličeji byla bílá jako křída, jako by se jí taky chtělo zvracet. Tohle už znal. První dva měsíce tohoto těhotenství strávila v koupelně. „Petersonovi,“ mumlala. „Proto byla policie tak skoupá na slovo.“ Zlostně ho probodla pohledem. „Jen slova na papíře, Bene?“

„Někdo si přečetl mou knihu, Amando. Nějaký surový šmejď realizuje některé morbidní...“

„Bene.“

„Amando...“ zasténal snažně. „Co je?“

„Tvoje kniha vyšla minulý týden. Petersonovi byli zavražděni skoro před *třemi* týdny.“

PŘEDTÍM

Měl si převléknout košili.

Linda mu říkala, ať si ji převlékne, zasyčela mu to do ucha v okamžiku, kdy vešel do kuchyně.

„Jdi si převléknout košili, Winchester. Máš na límečku krev.“

Celým křestním jménem ho oslovovala, jenom když šlo o něco vážného. Odešel do ložnice s vážně míněným cílem převléknout se a vrátit se k jídelnímu stolu, kde už seděla osmiletá Samantha a jako vždy dychtivě čekala, až se táta vrátí z práce. Den, na který by nejraději zapomněl. Den, od kdy byl okamžitý detox důležitější než převléknout si nějakou zatracenou košili.

Ze skříně v ložnici, z police, kam Linda nedosáhla, si vyndal láhev Old Foresteru a zahájil večerní detox. Dvěma řádnými loky. Ústa si utřel do rukávu od košile – krvavá skvrna byla i na manžetě –, shodil z ramen šle a nechal je volně viset jako dvojici mrtvých hadů. Sundal si podpažní pouzdro a položil ho na postel. Pistoli, kterou nosil u pasu, položil na noční stolek.

Cestou do kuchyně se zastavil na záchodě na chodbě. Zavřel za sebou dveře a opláchl si obličej. Pak spláchl, aby nebylo slyšet, že kloktá ústní vodu a spolu s ní plive do umyvadla stopy po whisky.